

клонение на човѣшкия характеръ се дължи на това, че той срѣща на пътя си по-гѣста срѣда отъ тази, въ която се движи. По-гѣстата срѣда му указва голѣмо съпротивление, вследствие на което той не може да издържи и се отклонява на една, или на друга страна. Той живѣе съ това отклонение, докато срещне друго препятствие, което ще го върне въ правия път. Най-после, като теглите права линия между тѣзи отклонения, тази права опредѣля посоката, въ която съзнанието се движи. Докато е младъ, човѣкъ се движи като криволичи натукъ-натамъ и мисли, че измѣня посоката на своя път. Като остарѣе, човѣкъ мисли, че е по-уменъ, че е разрешилъ своитѣ задачи. Стариятъ е разрешилъ задачитѣ на своя животъ толкова, колкото и младиятъ. И стариятъ, и младиятъ сж далечъ отъ истината.

Такова различие сжествува не само между хората отъ различнитѣ възрасти, но и между единъ и сжщъ човѣкъ. Запримѣръ, очитѣ на човѣка представятъ два кръга: лѣвото око изразява физическия свѣтъ, а дѣсното — духовния. Тази е причината, поради която лжчѣтъ, който излиза отъ лѣвото око на човѣка е насоченъ винаги къмъ земята. Лжчѣтъ, който излиза отъ дѣсното око на човѣка, е насоченъ нагоре. Въ своята еволюция, човѣкъ се движи отъ физическия къмъ духовния, и отъ духовния къмъ Божествения свѣтъ. Ако нѣкой се движи съ свѣткавична бързина отъ духовния къмъ Божествения